

בית שמאי פרק רביעי זבחים

שני חילונים. מדלג כחב וימרו ולא יחללו: אחד פסול נוסף. ואשכחן ביה חילול דכתיב (ויקרא יט) כי את קדש ה' חילל ואחריוהו יאזי אשר הם מקדשים דמבינן מניה כל המקדשים: מנה בני מלי. ודע אין חיבין עליו מוסר נותר אשכחן שגג בו בדם ונותר אינו חיב

בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר
ואחד פסול מומאה: חוץ מן הדם כו': מנא
הני מילי? ואמר עולא אמר קרא יואני נתתיו
לכם שלכם יהא דבי רבי ישמעאל תנא
אמר קרא ילכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה
כרבי יוחנן אמר אמר קרא יואני הוא לפני כפרה
כלאחר כפרה מה אחר כפרה אין בו מעילה
אף לפני כפרה אין בו מעילה אימא לאחר
כפרה כלפני כפרה מה לפני כפרה יש בו
מעילה אף לאחר כפרה יש בו מעילה אין
לך דבר שנעשית מצותו ומעולין בו ולא והרי
תרומת הדשן משום דהוי תרומת הדשן
ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל
שני כתובים הבאין כאחד אין מלמדן הניחא
לרובנן דאמרי והניחם שם מלמד ^אשטעונין
גזיזא אלא לרבי דוסא דאמר מותרות ^א הן
לכהן הדיוט ובלבד שלא ישתמש בהן ליה"כ
אחר מאי איכא למימר משום דהוי תרומת
הדשן ^ב ועגלה ערופה שני כתובין הבאין
כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין
מלמדן הניחא למאן דאמר אין מלמדן
אלא למאן דאמר מלמדן מאי איכא למימר
תרי ^ג מעוטי כתיבי הכא כתיב הערופה
והתם כתיב ^ד ושמו ותלתא קראי כרם למה
לי ^ה למעוטי ממעילה מנותר ומטומאה אבל
פיגול לא צריך קרא דתנן ^ו ככל שיש לו
מתירין בין אדם בין למזבח חייבין עליו
משום פיגול ודם ^ז גופיה מתיר הוה אמר
רבי יוחנן ^ח שלשה כריתות בשלמים למה

עבודת ה' בהתקדש כל ימות השנה: **ועגלה ערופה**. דלמי וערפו שם יבנים (כ) והיא שם קרא ימירא הוא לומר שתהא שם קבורה (ז) **יון תלדין**. ויבין דלא ילפינן (ז) ולא מיידי דלוי מיידיה האי קרא מי הוילי ואיכא למדרשה איפסא דתלדיה הכי: **מיטעו** (ז) **כחי**. שער שחל למדין מן: **הערופה**. זו ולא אחרת כו': ושמו. והוא שם לתבואה ושמו ויבין שם לזה ללחם: **כח**. קראי. כסם לפרה הוא: **למעוטי מנופר**. לכס כשאר (ז) חולין ולא קדשים. כפר לפרה נחמי קדשים ולא לדבר אחר קדשים אלא בחולין ולא ימייחו (ז) עליו משום טומאה. והוא (ז) למעוטי ממעילה כדמין: **לשם כריסות**. אמור אליהם לדורותיהם וגו' (ויקרא כג) והנפש אשר אכל בשר וגו' (ס) (ז) נפש כי תגע בכל (ז) טומאה אדם וגו' (ס):

ולו והכא מוצח החילון שהיה חותה מלא המחתה מן המאכלות הפנימי
לקמח בשלחא מוצח החילון דכחיי יחי וסמו אלף פנימי מנה לן משמע
לדמתי דהתם ששמע דעל מועלין בדשוון הפנימי שדשוון קדשוון
לקמח בשלחא מוצח דכחיי וסמו ולכן מזהו לדשן מ"ו חף ללחא
ולו שמו שלא יסור אלף פנימי מנה לן דמזהו לדשן ששחא אומר שדש
קוס הדשן ופי' שני דיווא ביבולמי ש' משמע לן קמח דכיי ברש"א
כאמרי לן מוראה ודמי ימעלו ע"ש ששמו מזהון שישלבו אלף מזה
מזה מוראה ודמי ילאו מזה מועליה ו' ח"ל שאני דשוון מוצח הפנימי
בדקדושו (דף נה.) דלמא אין מועל אחר מועל אלף בזהוה וכלי שרת
י"ל דהי ככלל בזהוה דהיינו כמו יאמקסא דלא נפיק לחיני: **משום**
לן חטאת (דף נט.) מאירי יורא ומוקסא דכחא: **עקלה** עירוש
ועמדין (פ"ג דף עט.) דכחיי כי כפרה בקדשיה י"ל דס"ל לן ק"ל אלף
מ"ר מיוצ' בתיב. קשיא דמח סגי וכן גבי העיס בפרק כל
מינה לנחור וטומאה סגי נחד שיעט ולפנין מהדרי מילוי ל
יעוטא נחור דוקא אלף משום טומאה וזה חייב כי היכי דאין לן
טומאה מרביטין מאכא דאמריה

הרבי גרסינ' (=) בשני חילולין
חזמה לי לעיל [מה]. גבי קדשי
חילול מטומאה הלא חילול טומאה
הנשרפין (פנהרין דף פג.) משמע
וכר

בָּרַשׁ פָּרָק שְׁנֵי (דף ע"ו): פ' פרישתי:
הוּא פָּנֵי כְּפָרָה בְּלֹאֲהָר כְּפָרָה.
 הַקָּשָׁה דְּנִמְעִילָה פָּרָק
 מְטַחֵת (דף ע"ב) אֲמַרְנָן
 הַמְקַדְּשִׁין דֵּס לְבַחֲמַת קֳדָשִׁים מוֹעֲלִין בּוֹ
 אֲלֵהֶם י"ט מַעֲשֵׂה בְּדָם וְחִזְקִין דֵּהֶם: ||
 מִתְּמַחִים שִׁלְחָא כְּפָרָה אֲזֵל לֵאחָר
 מְסַחֲפִיה אֶף כְּפָרָה אֵין מוֹעֲלִין וְאִם
 דֵּהֶם: || מַנִּי (דף ע"ב) וּמַחֲמִי בְּכַרְק
 בִּלְשׁוֹנֵה שְׂמִי"ט מִתְּמַחֲמִיה אֵין מוֹעֲלִין בּוֹ יֵאָל
 לְנַחֲלַת קֳדָשִׁים מוֹעֲלִין וְיֵאָל מַעֲשֵׂה דֵּהֶם
 דְּרַבְּנָן אֲדֹרְמִי (דף ע"ב) אֲדֹרְמִי
 לְדַדְּחִיק לְאֶשְׁכַּחֵי מִי אֵיזַב מַעֲשֵׂה דְרַבְּנָן
 יֵאָלֵי מִזֵּה מִשְׁנֵה עוֹד קָשָׁה בְּסוּף
 מְתַמְּרוּה (דף ע"ג) גְּבִי מְקַדְּשֵׁי עוֹלָה
 דְּרַבְּנָן הֵיזֵב דְּקֹאֲרֵי שְׁמוֹעֲלִין בֵּה עֵינֵי
 מַעֲשִׂימוֹת וּפְרָקִין אֵין מְדַרְבְּנֵן אֲמַרֵּי ב'
 מַעֲשִׂימוֹת מִזֵּי קָשָׁה הֵא אֵיזַב מַעֲשֵׂה
 דְרַבְּנָן מַעֲשֵׂה דְרַבְּנָן וְכֵן קֳדָשִׁים שְׁמִי
 בְּדֵם מַעֲשֵׂה (דף ע"ג) יֵאָל דֵּהֶם שִׁשׁ
 מַעֲשֵׂה דִּלְרֵיבָא מִסּוּם עוֹלָה: || בְּדֵילִי
 מַעֲשֵׂה וְכֵס דְּלֵיבָא מַעֲשֵׂה דִּלְרֵיבָא
 מַעֲשֵׂה בְּדֵילִי מַעֲשֵׂה קִטְוִין רַבֵּן מַעֲשֵׂה
 בְּרַשׁ מַעֲשֵׂה אֲקָדָשִׁים שְׁחָטֵן בְּדֵם
 אֲקָדָה דְּמַקְדְּשִׁין דְּמִי וְעַל הַכִּי
 דְּחִיק לֵאחָר רֵאִיה דְּחִיק רַבֵּן מַעֲשֵׂה
 אֲמַרֵּי בְּדֵילִי מַעֲשֵׂה (מ"ט) || מִמֵּן
 מַעֲשֵׂה מִרְבִּי יוֹחָנָן קֳדָשִׁים שְׁמִי וְכֵן
 חִיִּים הֵיזֵב מִפְּרֵס דִּירָא לְנַחֲלַת קֳדָשִׁין
 אֲדֹרְמִי מוֹעֲלִין: || דִּלְרֵיבָא שְׂכִיד מְקַדְּשִׁין
 אֲדֹרְמִי שְׁלֵה הֵיזֵב מִמֵּן בִּלְשׁוֹן דְּחִיק וְדוּקָה
 אֵין וְעוֹד אֲמַרֵּי אֲמַרֵּי ב' מַעֲשֵׂה בְרַשׁ
 מַעֲשֵׂה מִהֵיזֵב אֲקָדָה הַכְּתֵלָה (מִמֵּן) ||

וומר דמעיקרא נמי היתא מעילה לאוריתא דמקון שיהיו ביד מקדשן
 ואזוטא אי"כ היאך היו מוזן ועוד דנמעילה בריש ולד חטאת (דף י"ג.) דלמר
 י"ב יוחנן קדשים שמתו יאלו מדי מעילה דבר מורה אבל דמקדשן איכא
 דנמעילה ופרמי מן איכא מדי מעיקרא ל"כ ביה מעילה אלא בפרק א"כ
 מעילה ולכ' א' והר"ם דן דנמעילתו כ"י ואי מעילה דמלך לקדשן שנית
 י"ין מקדשן אותו מאי קושא: **א"י** ד"ר דבר שנעשה בצורתו ורוע"י
 ג"ה. ואי"ה הדרכה לא נמשע לפני כפרה דלון לך (דבר) שלם נעשה
 ונחתו שלם ימעלו ואע"ג דאיכא קדשים קלים היינו משום דלא איקרו
 קדשים ה' וי"ל לאשכחן עונא דכותה דלון מועילין עד שעת מאזון
 דקדשים ה' ונעלה ערופה עד אחר ירידתה: **ולא** ודאי הירוש' **ה' ה' ה'**
 הרשן. והא דמנן בנמילה פ' ולד חטאת (דף י"ג.) דשון מנחה הפנימי
 המעורה לא נהני ולא מועילין היינו מנחה **ה'** הכא מן הקטרות ששקף
 ונזותו שדמורו של ככב ומיהו בגמ' משמע מהם דלף בחיולן אינו מועילין
 ושמו דריש דלון מועילין ונשמעתא אדרבה שמושו משמע ל"כ דנמעילין
 ומדי מעילה אבל קודם דשון מועילין אי"כ איכא מאזה דשן ועל זה
 ירמיה איכא מעילה דדרשנין כסוף תמורה (דף י"ג.) ושמו בנחת ושמו
 ונזילא מדי מעילה ומשני דלמר דלון והספי אר מוראחו והשכלן אל
 דנבדנין דשון כלל פנמימי והר"ם בעי מנלן ששדיוסן **ה'** אלא שנתנה
 דשון מנחה פנמימי ונשמעתא **ה'** אמרין עולת חטאת כסוף שנתנה
 והיינו מאזון אבל עולת העוף עבודת דס ממיר מוראח ונזלה וא"כ
 ויכא תרומה דשן דלא יפיק לחולין ע"י מעילה דנמוכה כסוף תמורה
 וי"ה תרומה הרשן ובגרי בחוגה שני בתובין הבאין באחד. **נמצא** פ' **ה'**
 רש"י מערפו שם י"ל פסיק דכריתות (דף י"ג.) והאי דנ"ל אין אין
 לאחר ערפה שלם לומר אין לך דבר שנעשה מאזון מועילין כו **ה'**
 וד' (מוילין דף ק"ג.) **ה'** ח"ד **ה'** פסוקי שנותר וחד **ה'** פסוקי שפוטא.
 * ואף קולא לא נלעיל גבי קדש' עובדי כוכבים וי"ל דמוקמנא **ה'**
 רש"י בגון קומץ ונחתה כהניס ואע"ג דלון בזה פירגו י"ש בזה אסור
 ל"כ הוה מרבינן נמי לגבי **ה'**

[illegible]

שני"י גוסטאות

תמחי צמורת קדשים ולא למעול ב
לענין צמלה אין בו דין קדשים:
הוא. דלמא לא צמלה הוא והוימיא הוא:
הוא לפני כפרה רב מה לאחר
כפרה אין בו מעילה. דפשטא לן כיון
דנעשים מזוהי אין מעלין בו דימין
לית ביה מן אוזרן גבוה לן קרינן בן
קדש ה' אין לך דבר בו. הלכך
ע"כ את מדרשה הכי אלא איפכא:
וכרי פרומם דשנן. בכל יום (א) מזה
במחמה ומורס את השנן מלא המחמה
ממנה ויזמן במחמה לא ככס דכתיבי
ישמן שחמני א"ס קרינן (א) וסס נבלע
במקומן אלאה אסור בהנאה: וכדרי
כסונה. אכרעה גנדים שכן גדול
נכנס בהן לפי ופעים ביה"כ אשקור
לשחמנה בו (א) עוד דכרי ושפט א"ס
הכא הכד וגו' והניסע שם דרשינן
מלמד שטענין גיחה: פולנתא דרנן
ורבי דוקא כמס' אומר מייחל לה: לרבי
דוקא לאחר כתיבו ון לכסו (דרימיו) ון

לעבוד בזה במקדש כל ימות השנה: (ו) וזאת
(דברים כג) והיא שם קרא ויתרם הוא
אין ממזרין. ויבין דלא ליפסין א' ולא
נמי הואיל ואיכא למדרשה איפסא לא
לומר שאין למזין מהן: ושרופה.
מדרשו יליך למחזק שם ואמרי שם
לכס לכפר הוא: למעוטי מנוטר. לכס
לכפר לכפרה נחמי קקדשים ולא לז'
ולא יתחזין א' עליו משום שומאם. והו'
שלאש כריתות. אמור אליהם לדרומית
חאלל כשר וגו' (סו ז) נפש כי חגע

עליו והבא מונח החיזון שהיה מוחה ממנו
דקאמר בשלמה מונח החיזון דכמיז ציה
י"ל דמתי' דהסם משמע דלא מועיל
קאמר בשלמה חיזון דכמיז וזמו ולקך
כולו וזמו שלא יסור שלא צנימי מנה קין
מוקס דהזן וזכ' של דיומא צירושלמי
ואם תאמר י"ל מוראה ונווא יעמלו
דמה מוראה ונווא ולא מדי' משעיה
ש' בקדושין (דף נה.) דלמר קין מועל חס
י"ל דלא בכלל דבמה דהיינו כמו אימו
ולד וזכ' דהס' י"ל מלך וזכ' דהס' י"ל

לִיקוּטִים

מסופר שהיו יחסים רעים
ביתו ב' ימים, ואחרי כן
פי' מסופר דמסעי כחמישים גלי
קרא דמסעין כי אף לאחר
המסע לא היו יחסים רעים

שם כדמסיק וכן בתרומות הדשן כת
הדשן נמצא דהא ודאי לאחר הרמה
שם, דאי לאו האי קרא הו"א דאמרי
והניחם שם דאע"ג דנעשה מצויקת א
לשום עבודה, ואי לאי הא

ג' א מ"י פ"ח מהלכות כלי
המקדש הלכה ה':
ב מ"י פ"י מהלכות רוצח הלכה
ז'

חורבן אור השלם

1. ויפש הקשר כדס הווא
ואני נתחיו לכם על המזבח
לכפר על פשטוכם בדם הדיקס
לכפר נפשו יצחק

יקרא י"א

2. ובא אהרן אל אהל מועד
וקטש את בניו הדיק אש
לכש כבא אל המזבח והדיק
שם

יקרא טו, כג

3. וכל זקני העלל דחא
הקריבם אל המזבח ודחא את
ידיהם על הגגלה והקריב
בנחל

4. ולכש חבק מזו בד ומכניס
לדכש על בשרו והדיק את
דורקו אש תאכל האש את
העלה על המזבח ושמן
המזבח

יקרא כ"ג

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תד וכו' ואף לקרא
וכו' פ"י קדושין ג פ"א תוס'
ד"ה ואשה וז"ל:

מוסף רש"י

[illegible][illegible][illegible]

למעשה סוּדֵר ודוּר למעשה שמוסמך ודוּר למעשה הספיקות כימה להם לִי פִי מִיִּשְׁרָאֵל (בְּיָמֵינוּ וְעוֹמְדֵינוּ)

שיטת מקוצצות אפר קרא לבב. וזית הרי קרא (לענין) תעלה תהא וזית תהא תביל ירין דלמספוקה סתין דחתור אל קרין מרבינן סל דין: דר' לטעוני' סגור' ודר' לטעוני' סמוכא' ודר' לטעוני' ספיקא' תמה מה לי מרי תישטא (בגיהר וטומאה) כחדא כני דילסין מהדרי בגי' חילול תולין אה לטעול דלגלין. וירין דחי לוי סביב אלל דר' דמנחם הו' מוקמתו ליה אומר וטומאה לו הו' ילסין תמיד דר' מרבינן ליה תלמוד סה מרבינן ליה (מנחם):